

De 'bard van het Oldambt' leeft voort

De bewoners van het Oldambt zijn mensen van de korte zin en het kort gesprek. Zonder poespas en weelderig opsmuk je verhaal doen, zo gaat het in die regio. Geen land van dichters, zou je zeggen. En toch heeft het gebied verzenmakers voortgebracht. De bekendste onder hen is wellicht Derk Sibolt Hovinga. De agrariër uit Oostwold, die zo treffend zijn streek bezong. Hij zou deze maand negentig jaar zijn geworden. Zou, want Hovinga leeft niet meer. Zijn werk leeft wel voort, met name dankzij het D.S. Hovinga-fonds. Dit fonds wordt bestuurd door familieleden, geeft Hovinga's gedichten opnieuw uit en subsidieert andere Groningstalige uitingen van cultuur.

De dag dat de dichter overleed, vergeet Doety Hovinga niet meer. „Het was op de 31ste december 1990. Op die datum ben ik jarig. Hij was 81 jaar oud en had bepaald dat

◀ Derk Sibolt Hovinga, de bard van het Oldambt. Rechts achter hem zijn achterneef Jan Hendrik Hovinga, die mede de D.S. Hovinga-stichting bestuurt.

Foto: archief D.S. Hovinga-Fonds.

er een stichting zou moeten komen die zijn geld zou moeten beheren en daarvan zijn werk levend zou moeten houden en andere Groningstalige werken zou moeten steunen." Het geven van subsidies voor de kosten van het uitgeven en heruitgeven van werk in de Groninger taal en van werken die het gebruik van de Groninger taal bevorderen, zo luidde het officiële doel van de instelling.

Door **Marcel Looden**

Mevrouw Hovinga werd bestuurslid van de stichting en is dat nog altijd. Ze is de echtgenote van Jan Hendrik Hovinga, de achterneef van de dichter. Deze zit ook in het bestuur, evenals de volle neven Tijdens en Ebbens. Dit viertal besloot de opdracht van Hovinga uit te voeren en zijn naam tot in de volgende eeuw levend te houden. De naam van de dichter, die in zijn verzen zo hartstochtelijk getuigde van zijn liefde voor het Oldambt. In 1909 kwam hij als boerenzoon in Oostwold ter wereld. Twintig jaar later schreef hij als gymnasiast zijn eerste gedicht. „Doar deur het hooge koren/ Dat bogt in d' oav' mdwind

Lopt langs 'n laange loane/ Al-lain, 'n lutje kind.' In die versregels is de typische Hovinga al aanwezig. Kijkend naar de natuur en de mensen, zelden naar binnen gekeerd, observeert hij de wereld.

Eerste uitgave

Negen bundels publiceerde hij en de stichting besloot in 1991 drie van die bundels in één band te verzamelen en uit te geven. „Dat was onze eerste uitgave”, herinnert zich mevrouw Hovinga. „Vervolgens zijn we ook nieuwe boeken van Groningstalige schrijvers gaan subsidiëren.” En zo werkt de stichting nog altijd. Uitgevers kloppen bij de stichting aan en vragen om steun. „Wij kijken

vervolgens naar het boek en bepalen dan of we steun geven. Dit jaar hebben we al twee werken gesubsidieerd.”

De vier bestuurders beperken zich niet tot het geschreven woord. Ze steunen ook andere activiteiten, die deel uitmaken van de Groninger cultuur. Zo kreeg de organisatie van de Oldambtrit een geldbedrag, toen er een tekort was. „Hij hield van schaatsen, heeft er ook over geschreven. En daarom hebben we besloten geld te geven. Ook hebben we subsidie gegeven aan enkele zangverenigingen die liedjes van hem zongen. Het gaat dus niet alleen om boeken. Een voorwaarde is wel dat het speelt in deze regio en dat het past binnen zijn wereld.”

Illustraties

De heruitgaven van Hovinga's gedichten zien er prachtig uit. Mooie kleurige omslagen, mooie illustraties. Die illustraties worden vervaardigd door Nynke, de 26-jarige dochter van Hovinga. Ze doet het als hobby. De heruitgaven worden her en der in het gebied verspreid. „We geven de boeken als geschenk aan verschillende instellingen. De boeken gaan niet in grote hoeveelheden over de toonbank. Dat zie je zelden met dichtbundels. In sommige perioden zie je plots een grotere belangstelling voor zijn werk. Maar zijn werk en zijn naam leeft zeker voort, dat merken we wel.”

Hovinga, die als vrijgezel door het leven ging, zou op 22 oktober negentig jaar oud zijn geworden. De stichting laat die datum zonder veel gedruis voorbij gaan. Hovinga zou het wellicht ook niet gewenst hebben, al die toeters en bellen. „Ik heb hem natuurlijk lange tijd gekend”, zegt mevrouw Hovinga. „Hij was een aardige man. Maar wel filosofisch, hé.” De erfenis van die filosofische dichter zal de stichting ook in de volgende eeuw voortzetten.